

260.**Zákon ze dne 30. června 1921,**

jmž se mění § 7 uvozovacího zákona k obchodnímu zákonu ze 17. prosince 1862, č. 1 ř. z. z roku 1863, ve znění cis. nař. z 11. července 1898, č. 124 ř. z., a § 5 zák. čl. XXXVII. (obchodního zákona) z roku 1875.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Článek I.

§ 7 uvoz. zákona k obchodnímu zákonu ze dne 17. prosince 1862, č. 1 ř. z. z roku 1863, ve znění cis. nař. ze dne 11. července 1898, č. 124 ř. z., a § 5 zák. čl. XXXVII. (obchodního zákona) z roku 1875 mění se takto:

Ustanovení zákona obchodního o firmách, knihách obchodních a prokuře vztahují se vyjma obchodníky podomní na všechny obchodníky, kteří platí z výdělků svého obchodu státní daň výdělkovou v místech do 10.000 obyvatelů alespoň 200 Kč ročně a v místech nad 10.000 obyvatelů alespoň 400 Kč ročně nebo pro jejichž podniky dle rozsahu jejich by byla taková výměra přiměřená, kdyby nebyli od placení osvobozeni.

Válečné a poválečné přírázky k dani výdělkové se do sazby nevpočítají.

Sdružení ku provozování obchodních živností, na něž se uvedená ustanovení obchodního zákona nevztahují, nepokládají se za obchodní společnosti.

Článek II.

§ 5 zák. čl. XXXVII. (obchodního zákona) z roku 1875 doplňuje se takto:

Jakmile jest firma obchodníka zapsána v obchodní rejstřík, nemají pozdější změny v částce daně výdělkové, kterou jest obchodník povinen platiti, neb okolnost, že místo provozování bylo vřadeno do jiné třídy místní (čl. I.) následkem přírůstku obyvatelstva, vlivu na to, by nebylo šetřeno předpisů obchodního zákona v předchozím článku dotčených.

Článek III.

Ustanovení tohoto zákona nemají vlivu na firmy v obchodní rejstřík již zapsané.

Článek IV.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provedou jej ministr spravedlnosti a ministr obchodu, živností a průmyslu.

T. G. Masaryk v. r.

Černý v. r.

Dr. Popelka v. r. Dr. Hotowetz v. r.

261.**Zákon ze dne 30. června 1921,**

kterým se rozšiřuje platnost předpisů o ochraně známek a částečně se mění ustanovení zákona ze dne 24. července 1919, č. 471 Sb. z. a n.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Článek I.

Německý zákon k ochraně známek ze dne 12. května 1894, č. 22 ř. z., se všemi vedlejšími předpisy se pro území od Německa oddělené zrušuje a platí pro toto území všechny zdejší předpisy, týkající se ochrany známek.

Ochranné známky, jež byly zapsány na základě dosavadních předpisů tam platných, se uznávají a zůstávají v platnosti pro přivtělené území bezpodmínečně (čl. 311 mírové smlouvy versailleské), budou-li ohlášeny ve lhůtě, jež bude stanovena nařízením.

V celém území republiky Československé s původní prioritou — avšak v území, kde platnosti dosud neměly, pouze s výhradou práv osob třetích — budou známky tyto po předchozím prozkoumání jejich způsobilosti k zápisu podle zákonů zdejších chráněny tehdy, bude-li o to zažádáno za současného splnění podmínek §§ 13 až 16 zák. o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, č. 19 ř. z., resp. čl. V., odst. 4., zák. ze dne 24. července 1919, č. 471 Sb. z. a n.

Ohlášku i žádost jest podati u obchodní a živnostenské komory, v jejíž obvodě má majitel ochranné známky své sídlo nebo podnik, resp. u obchodní a živnostenské komory v Praze, leží-li toto sídlo nebo podnik mimo oblast republiky Československé.